

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1766/25
22.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Татјане Лемајић, председника већа, Слободана Керановића и Марије Бошковић, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Величковић, адвокат из Беле Цркве, ул. Карађорђева бр. 69, против туженог Града Вршца, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Вршца, Трг победе бр. 1, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 585/23 од 30.9.2024. године, која је исправљена решењем истог суда од 19.2.2025. године, у седници већа одржаној дана 22.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П 585/23 од 30.9.2024. године, исправљена решењем истог суда од 19.2.2025. године, и то у ставу првом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 350.000,00 динара и то: за претрпљене физичке болове износ од 100.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 50.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 150.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Ставом другим изреке, делимично је одбијен као неоснован тужбени захтев

тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од још 100.000,00 динара, преко износа од 350.000,00 динара досуђеног ставом првим изреке, а до укупно тражених 450.000,00 динара, и то: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности преко досуђених 150.000,00 динара до тражених 200.000,00 динара, за износ од још 50.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због наружености преко досуђених 50.000,00 динара до тражених 100.000,00 динара, за износ од још 50.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате.

Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на досуђене износе почев дана подношења тужбе до дана пресуђења.

Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 153.850,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Ставом петим изреке ослобођен је тужилац од плаћања судских такси.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је у ставу првом и четвртм изреке, и то због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ни једну битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Првостепена пресуда у побијаном делу нема недостатака због којих не би могла да се испита, изрека је разумљива и није протвечна себи, као ни датим разлозима, о свим битним чињеницама дати су разлози који су јасни и непротивречни и не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника и изведеним доказима, па се неосновано жалбом туженог указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 10.4.2021. године, у јутарњим часовима, у ..., возећи бицикл на локалном путу, у близини раскрснице са улицом ..., у центру села, упао предњим точком у рупу на путу која је настала услед испуцалог асфалта, у виду шанца или малог каналића дубине 20 цм, којом приликом је пао и повредио десну потколеницу. Комшије које су биле у близини, пришле су како би му помогле и у покушају да га подигну схватили су да је претрпео озбиљну повреду, јер му нога виси, те су га одмах превезли у Општу болницу у Вршцу где је дијагностичким прегледом утврђен вишеделни прелом доњег дела десне потколенице са померањем

коштаних окрајака. Критичном приликом тужилац није био под дејством алкохола. Пошто је хитно хоспитализован, оперативно је лечен у Општој болници у Вршцу – Одељење ортопедије са трауматологијом, од 10.4.2021. до 20.4.2021. године, а након отпуста из болнице ишао је на неколико заказаних контрола, да би услед компликације ране, у виду инфекције оперативног места, био поново хоспитализован у периоду од 25.6. до 30.6.2021. године. Пошто је на контролном прегледу 24.8.2021. године констатовано да упркос примљеној терапији и даље постоји оток, црвенило, палпаторна болност и секреција око круста, заказано је поновно болничко лечење за 30.8.2021. године. На физикалне терапије није био у могућности редовно да иде јер му је било компликовано, пошто се кретао помоћу штака, а живи сам у ... и нема довољно финансијских средстава.

Према налазу и мишљењу вештака, ортопеда – трауматолога, наведена телесна повреда квалификује се као тешка телесна повреда. У тренутку повређивања тужилац је трпео бол јаког интензитета до пријема у болницу као и предузимања одређених медицинско-техничких радњи односно давања лекова против болова до почетка њиховог деловања, четири до шест часова. Након тога, у наредна три до четири дана трпео је болове средњег до јаког интензитета, а у наредних десетак дана средњег интензитета. Болове слабог интензитета тужилац је трпео око годину дана са повременим појавама болова средњег интензитета, када долази до погоршања локалне инфекције оперативне ране и када му раде некректомије – хируршко скидање изумрле коже. Болове слабог интензитета тужилац и даље повремено осећа, нарочито када се мења време, када дуже стоји, хода, када се пење по степеништу или хода по неравном терену. Као последица ове повреде, код тужиоца је остала ограничена покретљивост у десном скочном зглобу, и то за 1/3 у односу на леви скочни зглоб, као и повремена појава отока потколенице (на прегледу је констатовано да је десна потколеница благо отечена) и појава болова. У обичном животу тужилац ће моћи самостално да се креће и да привређује, али ће му проблем представљати послови и активности који захтевају дуже стајање, дуже пешачење, ход по неравном терену, ношење већих терета као и активности које подразумевају скакање, трчање и слично. Све наведено довело је до трајног умањења животне активности од 10 %. Лако храмање, као и ожиљне промене у пределу десне потколенице, и то са спољашње стране ожиљак тамно пребојен димензија 28 цм x 0,5-3 цм и са предње унутрашње стране исте потколенице тамно пребојени ожиљак, паралелни са претходним ожиљком, димензија 30 цм x 5 цм, довело је до наружености у лакој степену.

Према налазу и мишљењу вештака неуропсихијатра, тужилац је услед наведене повреде трпео страх јаког интензитета у укупном трајању око 5 минута јер је одмах осетио јак бол у ноzi, потколеница је одмах отекала и био је свестан да је задобио озбиљну повреду. Страх средњег интензитета трпео је приликом транспорта до болнице, док је збрињаван у болници, приликом оперативних лечења и трпљења болних процедура лечења, у укупном трајању од око 48 часова. Страх слабог интензитета код тужиоца трајао је у дужем временском периоду после критичног догађаја, све док је трајао и сам опоравак. Појава страха у дужем временском периоду после стресне ситуације, као и последице претрпљеног страха у виду проживљавања стресног догађаја у будном стању и у сну, те последице у виду страха од сличне ситуације, као и осећање неспособности да се бори и настави дотадашњи живот и оштећеност у обављању свакодневних послова, по класификацији болести МКБ 10

сврстава се у поремећај прилагођавања, чије трајање се мери недељама и месецима, у овом случају око 90 дана. За време лечења, због задобијене повреде, имобилизације ноге, операција и других процедура ортопедског лечења, значајне ускраћености за добар део свакодневних уобичајених активности када му је била неопходна помоћ друге особе у одржавању личне хигијене, пресвлачењу и др. тужилац је трпео душевне болове средњег интензитета у трајању од око 60 дана. Након лечења, услед трајног умањења животне активности због последица наведене повреде као и наружености лаког степена, тужилац трпи и трпеће душевне патње лаког интензитета.

Напред описано чињенично стање утврђено је правилно и потпуно, савесном и брижљивом оценом свих доказа засебно као и њиховој међусовној вези, у смислу одредбе члана 8 ЗПП, те се неосновано жалбом туженог оспорава утврђено чињенично стање као и правилност оцене доказа од стране првостепеног суда. Наиме, несагласност у исказима тужиоца и саслушаних сведока у погледу тачног времена повређивања, те начина транспорта тужиоца до болнице критичном приликом, а на коју се жалбом туженог указује, односно питање да ли се повреда десила у 8:00 или у 10:30 часова, на путу до посла или до продавнице, као и да ли је тужилац до болнице превезен возилом Хитне помоћи или од стране некога од комшија, не доводи у сумњу одлучне чињенице у овој правној ствари, у погледу којих су дати искази у свему сагласни писаним доказима у списима - извештајима лекара, како о времену, месту и начину повређивања тужиоца, тако и о задобијеним повредама приликом пада и узроку повређивања, које чињенице су током доказног поступка утврђене на несумњив и поуздан начин.

Правилном применом материјалног права на овако утврђено чињенично стање, и то одредаба чл. 155 и 172 став 1 Закона о облигационим односима, члана 2 ст. 1, 2 и 3 тачка 10, члана 4 и члана 32 став 4 Закона о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", бр. 88/11...95/18) и члана 20 став 1 тачка 10 и 12 Закона о локалној самоуправи, ("Службени гласник РС", бр. 129/07...47/18) првостепени суд је правилно извео закључак о одговорности туженог као јединице локалне самоуправе која врши надзор над радом вршилаца комуналне делатности, будући да тужени, преко надлежног комуналног предузећа, није одржавао улицу у насељу нити је извршио њену реконструкцију иако је био у обавези то да учини у смислу чл. 2 ст. 1, 2 и 3 тачка 10 Закона о комуналним делатностима и чл. 20 став 1 тачка 10 и 12 Закона о локалној самоуправи, те да је по том основу у обавези да надокнади тужиоцу штету проузроковану услед пада спотицањем о рупу на путу која је настала услед пуцања асфалта.

Одредбом члана 2 Закона о комуналним делатностима ("Службени гласник РС", бр. 88/2011...95/18) прописано је да су комуналне делатности делатности пружања комуналних услуга од значаја за остварење животних потреба физичких и правних лица код којих је јединица локалне самоуправе дужна да створи услове за обезбеђење одговарајућег квалитета, обима, доступности и континуитета, као и надзор над њиховим вршењем, а између осталих у комуналне делатности спада и одржавање улица и путева. У смислу чланова 4 и 5 истог закона одржавање улица и путева је комунална делатност коју организује и обезбеђује јединица локалне самоуправе преко вршиоца комуналне делатности који може бити јавно предузеће, привредно друштво, предузетник или други правни субјект док је чланом 32 истог закона прописано да

надзор над радом вршилаца комуналне делатности врши јединица локалне самоуправе.

Из наведеног проистиче одговорност туженог без обзира што непосредно не врши комуналну делатност предвиђену чланом 2 Закона о комуналним делатностима, јер пропустом да врши надзор над радом комуналног предузећа коме је поверио вршење ових послова, тужени одговара за нематеријалну штету проузроковану тужиоцу услед неквалитетног одржавања улице у виду оштећења на улици које није санирано.

Супротно жалбеним наводима туженог, приликом доношења одлуке о висини накнаде за тражене видове нематеријалне штете, по оцени другостепеног суда, првостепени суд је правилно применио материјално право из одредаба чл. 200 ЗОО и 232 ЗПП, имајући у виду значај повређеног добра и циљ коме накнада нематеријалне штете служи, а то је да се оштећеном пружи својеврсна сатисфакција којом ће се ублажити поремећаји у духовној сфери проузроковани штетним догађајем. Ценећи наведено, а с обзиром на природу и тежину задобијене повреде, животну доб тужиоца у време повређивања, те интезитет и дужину трајања физичких болова и страха, као и степен наружености и утврђени проценат умањења животне активности од 10%, првостепени суд је, према мерилима и околностима у време пресуђења, правилно нашао да адекватан износ новчаног обештећења за претрпљене физичке болове представља износ од 100.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 50.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 150.000,00 динара, а за претрпљене душевне болове због наружености износ од 50.000,00 динара, што укупно чини износ од 350.000,00 динара. На досуђене износе, првостепени суд је правилном применом одредбе 277 ЗОО досудио затезну камату почев од дана пресуђења као дана када је утврђена висина претрпљене нематеријалне штете, па до коначне исплате.

Одлука о трошковима је донета правилном применом одредаба чл. 153, 154, 160 и 163 Закона о парничном поступку, у складу са важећом адвокатском тарифом у време доношења првостепене пресуде. Из садржине записника са рочишта одржаних дана 20.5.2024. и 3.7.2024. године произлази да су неосновани жалбени наводи туженог да је тужилац скривио трошкове који су настали у вези са њиховим одржавањем, те да су му исти, из наведеног разлога, неоправдано досуђени. Наиме, рочиште од 20.5.2024. године заказано је ради саслушања вештака и једног сведока, те је на наведеном рочишту саслушан вештак ортопед-трауматолог, док је саслушање предложеног сведока отклоњено и одређен је други вештак неуропсихијатар, а на рочишту од 3.7.2024. године је прочитан налаз и мишљење вештака неуропсихијатра и исти је уручен парничним странкама, те је тужилачкој страни остављен рок за уређење тужбеног захтева у складу са наведеним налазом вештака.

Имајући у виду све напред наведено, а како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде у побијаном делу, то је на основу одредбе члана 390 и члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, првостепена пресуда у побијаном делу потврђена, одлуком као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужени није успео са жалбом, то је и његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка неоснован, па је у смислу одредбе члана 165 став 1 у вези са одредбом члана 153 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Татјана Лемајић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**